

Bohoslužba 23. 7. 2023

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit: Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. Hospodin, Nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí. (Žalm 47,2–3)

Pozdrav

Píseň: 115

Modlitba: Bože, náš nebeský Otče, uprostřed našich starostí a strachů k nám přicházíš se slovem naděje a povzbuzení. Učiň, ať je při všech starostech a povinnostech, které nás denně zavalují, nepřeslechneme. Přemáhej svým mocným hlasem všechnen nepokoj, hluk a zmatek, který si v sobě nosíme. Přiveď nás zpět vždy, když nás naše omyly zavedou daleko od Tebe, odejmi od nás všechnu bezradnost a všechnen strach a stále nás zahrnuj svým smilováním, abychom směli žít svobodně jako Tvoje milované děti v očekávání veliké budoucnosti, kterou otevíráš pro nás i pro všechno stvoření. Prosíme Tě o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a bratra, který s Tebou a Duchem svatým žije a život tvoří na věky věků. Amen.

1. čtení: Matouš 13,24–30.36–43

Píseň: 597

2. čtení: Genesis 28,10–19a

Kázání

Tomu chlapíkovi, mířícímu do dalekého Cháranu, není co závidět. Domov musí nechat za sebou. Zato nejistou budoucnost má před sebou a v patách se mu možná žene zuřící bratr, který je připraven vyřídit si s ním účty. Na té cestě jej doprovází jeho minulost a jméno, dodnes i u nás oblíbené, ač je to s ohledem na jeho význam zvláštní – Jákob, Jakub. Volně přeloženo *Podrazák*. Dvakrát obelstil svého bratra. A teď musí utíkat před jeho pomstou. Jde sice ke svým příbuzným, ty však nejspíš nikdy neviděl a kdo ví, co ho čeká. Požehnání sice ukradl, ale co z toho teď bude mít?

Osamělého psance čeká noc pod širým nebem. Ale protože, jak už víme, nebyl hloupý, nelehne si jen tak někam. Uložil se zřejmě na posvátném místě, které mu mělo zajistit ochranu, azyl před případným bratrovým zásahem. Někdo by asi v takové napjaté a nejisté situaci oka nezamhouřil. Jákob však usne a zdá se mu podivuhodný sen o žebříku spojujícím nebe se zemí. A do nebezpečné situace zaznívá Boží ujištění a zaslíbení. Pro koho? Pro toho křiváka a podrazáka! Právě v tichu noci, když Jákob ani neutíká, ani nespřádá plány do budoucna, k němu mluví samotný Bůh jeho předků. Vždyť právě tehdy, když se přestaneme sami snažit všechno zařídit, když ustaneme ve svém tékání, pak může mluvit Bůh. Když mu dáme prostor a čas. V tichu, modlitbě, rozjímání...

Čím si asi Jákob řekl o takové zacházení z Boží strany – svými podvody a fintami? Jistě si Boží vyvolení, požehnání ničím nezasloužil. Snad měl jen větší touhu po požehnání, po úspěchu v životě než jeho bratr Ezau. A neváhal proto použít ani podlé způsoby. Nespíš si tady musíme vystačit s myšlenkou o nezasloužené, nepochopitelné a podivuhodné Boží milosti. *Pouhou milostí*, zní jedno z ústředních reformačních hesel. Bůh se k nám lidem sklání, aniž by k tomu měl důvod, není k tomu ničím a nikým nucen. Určitě ne našimi zásluhami a výkony. Je svobodný a svrchovaný a přece

nepoužívá svobody jen pro vlastní užitek a potěšení. Z takového Božího přístupu však netěží jen Jákob. Požehnání je skrze něj přislíbeno také dalším pokolením a dokonce i ostatním národům. Hospodin na nikoho nezapomíná.

Tato zásadní noční zkušenost Jákobem otrásla. Přestože byla pozitivní, vzbudila v něm pocit bázně, strachu. Nenadál se toho, co se stalo. Přes všechno, co provedl, se mu dostalo takových zaslíbení! Stal se tím, v němž měly pokračovat Boží sliby dané jeho otci i dědovi. Skutečné setkání s Bohem má dvě strany: radostnou, přitažlivou i tu, kdy člověk pocítí strach a chvění před jeho majestátem. Třesení založené na radikální odlišnosti hříšného člověka a svatého Boha. Před Někým naprosto jiným a přece nám tak blízkým. Ale nejsilněji by nás mělo zasáhnout Boží jednání, tak odlišné od toho, co bychom čekali a co bychom si zasloužili. Odpověď lásky a milosrdenství jako reakce na hřích...

Díky tomuto setkání přeznačil Jákob místo svého odpočinku jménem Hospodinovým a učinil z něj památník Božího jednání. Nyní už věděl, že dál nepůjde sám a že se jeho budoucnost ponese ve znamení zaslíbení. Jeho sen o životě zaštitěném požehnáním se stával skutečností.

O dobré budoucnosti sní, nebo by rád snil, snad každý. Jenže často člověka přepadá úzkost, strach z toho, co bude. V hlavě mu korzují černé myšlenky jako Boží poslové na onom žebříku. Do toho přicházejí pochybnosti o sobě, o Bohu, o smyslu vlastního konání... A důvod? Často jím nebývá realita, pravdivý pohled na skutečnost, ale falešné představy o ní. Jakýsi podivný sklon k pesimismu. Jako kdyby měl Bůh nějakou zálibu v lidském trápení a schválně je na nás uváděl.

To všechno nám brání očekávat dobrou a radostnou, ačkoli nikoli bezproblémovou budoucnost. Budoucnost, která se nezakládá na naší šikovnosti, ale na Boží náklonnosti k nám. Kvalita života totiž nespočívá v tom, co se nám děje, ale v tom, jak k událostem přistupujeme a co s nimi v rámci možností provedeme. Můžeme se cítit jako oběti, nebo jako tvůrci. Je blahodárné rozlišovat myšlenky, které vedou k životu od těch, které nás uzavírají a ochromují. A těmi si nenechat zaneřadit nitro. Skutečně životodárné myšlenky od plevele, který se k ničemu nehodí. Setbu Boží a setbu nepřítelovu.

Ve chvílích, kdy se potácíme, zmoženi strachem a nejistotou, je nutné procitnout jako Jákob a uvědomit si Boží přítomnost, kterou dokážeme k vlastní škodě velkoryse přehlížet. Zamyslet se, zdali jsme v uplynulém dni nebo alespoň týdně neprožili něco, za čím lze nalézt Boží láskyplnou přítomnost. A pokud jsme v minulosti vztyčili nějaké památníky setkání s Hospodinem, monumenty jeho pomoci a spolehlivosti, tak si je znovu připomenout. Přinejmenším svůj křest či konfirmaci jako připomínky skutečnosti, že s Bohem patříme k sobě a že jsme si navzájem něco slíbili. Nebo smysl svátků liturgického roku, které svědčí o Božím záchranném jednání ve prospěch lidí. Abychom získali důvěru do života a pozitivní přístup k němu a mohli odložit černé brýle, které jsou stejně falešné jako brýle růžové.

Skutečně nevíme, kam na své životní pouti ještě zamíříme a kudy naše cesta povede, ale můžeme spoléhat na Boží zaslíbení, která se týkají každého z nás. Důvěřovat, že se náš život vydaří. Třebaže ne nutně podle našich představ a přání. To je cesta, jak ze svého života vytvořit smysluplné a užitečné dílo.

Píseň: 714

Přímluvy

Bůh rozsévá sítě dobra. Volejme k němu, aby jeho milost dopadla na všechna zubožená místa a zúrodnila je. Můžete připojit zvoláním „Prosíme Tě, vyslyš nás“:

Pane, daruj nám schopnost volit to, co slouží ke skutečnému, plnému životu nepodléhat zbytečně temným myšlenkám. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Skláněj se k těm, co nic a nikoho nemají, ani naději. K lidem trpícím ve válkách, uprchlických a internačních táborech, k idem na útěku z domova, k pronásledovaným. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Posiluj ty, kdo jsou naplněni křesťanskou nadějí, aby o ní dokázali věrohodně svědčit a šířit ji. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Drž ve svých rukou lidi zápasící s depresí, úzkostí, strachem, ale také s jinými duševními, duchovními i tělesnými trápeními. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Ochraňuj nás před záměrnými manipulacemi a směřováním pravdy se lží, před těmi, kdo zneužívají lidské důvěřivosti a naivity. Nedopusť, aby slavili úspěch. Prosíme Tě, vyslyš nás.

Tichá modlitba

Modlitba Páně

Píseň: 284

Ohlášky

- Ve sbírce na doplnění Fondu sociální a charitativní pomoci, ze které synodní rada uvolnila 250 000,- Kč na pomoc po protržení hráze nádrže Kachovka na Ukrajině, se v našem sboru vybralo 10 000,- Kč.
- Příště neděli 30. července se sejdem na společných bohoslužbách se semonickým sborem, tentokrát v evangelickém kostele v Semonících. U nás se bohoslužby konat nebudou!
- Narozeniny v novém týdnu slaví Josef Pojezdný st., Marie Pojezdná a Alena Pourová. Přejeme jim Boží požehnání a vše dobré.
- Pozdravuje nás br. J. Tyč, který má zdravotní potíže, myslet v modlitbách můžeme i na sestry I. Tauchmanovou a J. Bosákovou.

Poslání: Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. (Římanům 8,15–17)

Požehnání: A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, necht' střeží vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Píseň: 660